

ЉУДИ ИЗ

Често пером и сликом, на велика звона, бележимо шта (нам) све раде, где путују, шта кажу, мудрују или лудују, људи од величине, титуле, звања,

знања... Овога пута, између два Божића, како и приличи, окренули смо се онима који своје животе живе тихо, не хајући за помпу и маркетиншке трубе. Онима

којима и неокићена јелка лепо светли. Онима невидљивима на први поглед (не трче у новине и пред камере), а значајним у сваком погледу. Онима са којима се може,

а без којих се не може.

Окренули смо се онима који играју велике улоге за мале плате и не поводе се за онима који за мале улоге примају велике

плате. Прича о „малим“ људима и лепоти малих ствари није нашим саговорницима само пука прича, они тако већ одавно живе. То је и исписано на овим страницама.

МАЈА ЈАЊАТОВИЋ, СНИМАТЕЉКА РТВ „СРЕЋЕ“

ТАТА-МАТА ЗА КАМЕРУ И МОНТАЖУ

Терет тежак неколико килограма свакодневно је у њеним рукама. Маји Јањатовић (23), сниматељица и видео монтажерица сомборске телевизије „Среће“, камера је у исто време посао, хоби и задовољство. У својој двадесет и првој години дипломирала је графички и веб дизајн на Високој техничкој школи у Новом Саду.

- Видео монтажом се бавим још од другог разреда средње школе, тада сам приметила да ми то добро иде. Сама сам учила и унапређивала се. У почетку је то било из хобија, а сада ми је драго да на томе могу и да зарадим. Камерманским послом сам се почела бавити пре годину дана. Директор ме је питао да ли хоћу да научим да радим са камером и ја сам радо пристала – описала је Маја своје почетке.

Свој објектив уперила је у многе познате и моћне „фаце“. Сниматељски посао заволела је управо због те динамичности. Ношење камере и статива јој, каже, не пада тешко. Њена приватна

камера је чак и тежа. Ту су и колеге које, ако затреба, радо прискачу у помоћ.

- Као и сваки посао, и овај има своје добре и лоше стране. Зна да буде напорно, пуно снимања у току дана, мало слободног времена, али опет када тај период гужве прође, осећам задовољство јер радим оно што волим – каже Маја Јањатовић.

Н. Ж.

ИВАН КОЛОМΠΑР, ПОСЛОВОЋА ОДЕЉЕЊА ЧИСТАЧА У ЈКП „ЧИСТОЋА“

ГРАД НЕ СМЕ ДА БУДЕ ПРЉАВ

Кад сви други славе, он ради. Било да је у питању Нова година, „Сомборско лето“, котлићи, концерти или друга јавна приредба, неко треба да среди и умије тргове и улице. То је задатак за Ивана Коломпар (38), пословођу Одељења чистача у сомборском ЈКП „Чистоћа“, јер град једноставно не може да буде ружан и прљав!

- По мом мишљењу, ми смо у последње три-четири године подигли чистоћу града барем за један или два степена него што је пре било. Увек има простора за побољшање, али мислим да је стање чистоће града данас сасвим задовољавајуће – с правом се хвали наш саговорник.

Чишћење улица, скупљање папира и лишћа, његов је посао већ пуних 15 година. У шефа је унапређен 2007. године и од тада је још одговорнији према обавезама које мора да испуни. А после напорног дана, шах је прави мелем за његову душу.

- Срећан сам што сам нашао себе у шаху и што тако могу да искористим своје слободно време на прави начин. Уз шах сам упознао

многе пријатеље, а дружио сам се и са познатим људима. Шах ми је пуно помогао у животу. Питам се шта бих радио да нема шаха – каже Иван Коломпар, за пријатеље шахисте Коча.

ЋЕДО ВЛАЈИЋ, ШКОЛСКИ МАЈСТОР СВЕМОГУЋИХ ДЕСЕТ ПРСТИЈУ

Кад је завршио основну школу у „Братство – јединство“, Ћедо Влајић вероватно није ни pomišљао да ће се једног дана поново

вратити у исту ту школу на радно место на којем ће доčekати пензију. Зaposлен је од 1983. године на пословима одржавања инвентара у овој школи, тако да је за ову зграду vezан

već 38 godina i on je najbolje poznaje.

- Svako jutro kad dođem na posao detaljno pregledam zgradu, ima li polupanih stakala, stolica za opravku, proveravam da li su sve brave i vrata ispravni, ima li tragova u snegu, da li postoji nešto neobično. Otac mi je „utisnuo“ radne navike, uvek je govorio: „Budi vredan, radan, učini ljudima, izadi u susret“. Moj fakultet su ovih deset prstiju, deset patuljaka. Ono što oni mogu da naprave od astala, vitrine,

kreveta, pa to je čudo! U ovoj školi sam radio sve i svašta: postavljao pod, dizao parket, krećio, farbao, betonirao – to su manje površine i radni zadaci za jednu osobu – rekao nam je Ćedo, koji je pre zaposlenja u ovoj školi deset godina proveo u „Slogi“.

Od majstora Ćede smo saznali da je armiju odslužio u Tuzli, dok je bio zdrav sto puta je dao krv, a ponosan je na sina i unuka. Tokom razgovora za „Somborske novine“ pokazao nam je bedž koji nosi

u džepu - uspomenu iz 1983. godine kada je ova škola bila domaćin petnaestog susreta „Bratstva-jedinstva“ SFRJ.

- Udaljili smo se jedni od drugih. Manje se družimo, manje poštuјemo. Deca danas imaju i po dva mobilna telefona u džepu! Ranije je sve bilo drugačije, mladi su poštovali starije, pri susretu skidali kapu sa glave, vadili ruke iz džepova, nisu imali žvaku u ustima, e to je bilo kulturno - zaključio je Ćedo Vlajić.
T. S.

ДУШАН ЈАЊИЋ, МЕДИЦИНСКИ ТЕХНИЧАР

(О)СМЕХ КАО ТЕРАПИЈА

Медицински техничар је у сомборској Психијатрији, на „Ц“ одељењу, од свог првог радног дана, замало већ три деценије. На прозаично питање како издржава у том послу, Душан Јањић (1957), речит и увек шаљив, једноставно одговара: - *Ако не полудим, значи да нисам нормалан.* И оно што није учио у школи, одавно зна и понавља, све су то лекције у живо, спојени часови, дани и ноћи у тој лечионици људских душа.

- Тешко је што су то психичка обољења, болести које трају и трају, залече се... Надам се да ће медицинска наука ту урадити нешто, да ти људи чешће, као код многих других болести, изађу излечени, здрави. Пријем је најтежи, па још када дођу млади... И не само они, наркомани, алкохоличари, суицидалне особе, социјални случајеви... Депресија, шизофренија не бира... Страх, опрез, стрес... Временом се огугла, али никад до краја.

Толико је депресије, не знамо да искористимо богатство око нас, ту где живимо. Мора човек умети да нађе мир, да буде са мало задовољан – каже Душан.

И сам проналази тај мир – бициклом па на ЖАК, тенис, Канал... Људи, сусрети, прича, шала... На састанцима терапијске заједнице пушта музику, пева се, а задовољан је када их „натера“ да се смеју, па и оне најусамљеније. Људи су, вели, жељни да неко прича са њима: - Фали нам дружење, разговор, људска реч. И сам се лечим осмехом, па да и сви око мене буду весели.

Не тако давно, писао сам о грамофонској плочи са песмом Душанове маме. Вратила му се њена песма, обрадовала га када већ није веровао да ће је икад чути. Мислим да му и сада, ма колико га посао наједно и (с)тресао, та стара плоча заврти осмех и не пушта да га прође ни када у оној лечионици види да живот и није песма.
Н.М.

ДЕЈАН ВУКОВИЋ, РЕКВИЗИТЕР

УЛОГА БЕЗ АПЛАУЗА

Позориште, баш сомборско, друга му је кућа, радили су ту његови - деда (декоратер), тетка и теца (кројач), а и он ту ради, званично, од 1999. Коју годину пре, на уговор, ускочио је у комаде играње у Будви, испрва као бравар (правио декор од металне конструкције), па кад су видели да је ваљан, примили га за стално. Дејан Вуковић (1978), реквизитер.

Радно време – док се све не уради, па често није слободан ни на слободан дан. Одговорност – победити у трци с временом, бити глумцу десна рука – благовремено, може и у последњем моменту, и када се ситнице и крупнице у питању, за пробе и представе... Набавка – још једна трка на више стаза, за реквизите, од пепељаре, преко столица, столова, столњака, посуђа, есцајга, пиштоља, пушака, ножева, мачева, сабљи до табакера... У игри су и мачке, кокошке, све до набавке реквизите које нема у редовној продаји, рецимо стилског намештаја... Има комада за које припрема храну, кува (рецимо, спанаћ у *Кате Капуралици*), справља и пића, наравно офарбана, ради пиротехнику (упамтио *Опсаду цркве Светог спаса*...)... Нема мира ни када овде

играју друга позоришта, опет је десна рука, тада гостујућем реквизитеру.

У шареном позоришном животињу постоји, и никако да се исправи, једна неправда. И људи иза сцене играју (одрађују) велике улоге, али их на крају нигде нема! Волео бих бар једном да видим како с глумцима деле кникс и аплаузе, ма колико честито и скромно веровали да им то баш и не лежи.
Н.М.